

ПОГЛЯД МОЛОДІ

НА ІСТОРІЮ І СЬОГОДЕННЯ

ЖАХЛИВА ПРАВДА ХХ століття

Про жахливі і водночас правдиві історії ХХ століття, що відбувалися у Харківському Будинку слова, ми дізналися з документального фільму 13 грудня, в день народження Миколи Хвильового. Активну участь у цьому заході, який відбувся у прес-клубі «Карітас», взяла Наталя Мацибак-Стародуб, філолог, волонтер, громадський діяч, яка приїхала до Харкова з Херсонщини.

У сюжеті розповідалося про поетів, які жили у Будинку слова майже 100 років тому, у 20-30 роках минулого століття. Раніше вулиця, на якій розташовано цей будинок, мала назву Барачна, нині це вулиця Культури. Деяких поетів, які там мешкали у минулому столітті, мало хто знає чи пам'ятає, а особливо я. Бо тільки у восьмому класі почала вивчати предмет історії Харківщини, але на уроках нам про поетів ще нічого не розповідали. Деякі люди також не знали, що Будинок слова назвали так, тому що він побудований літерою «С».

Ще у фільмі розповідали про те, як людей тихо забирали «чорний воронок» НКВС та більше їх ніхто не бачив. Деякі із літераторів були засекреченими агентами КДБ, які видавали себе за поетів, щоб тримати все під контролем та доповідати у відповідні органи.

В Будинку слова жили дуже багато поетів. Курбас, Куліш, Поліщук, Багрянний, Хвильовий, Ярошенко, Сосюра, Тичина та інші. Це був кооперативний будинок, на будівництво якого гроші надавали самі літератори.

У фільмі усім, хто зацікавився цією темою, надавався коротенький опис або інформація про сім'ю кожного поета окремо. Сьогодні треба показувати такі фільми, щоби виховувати патріотичне покоління молоді. Аби сучасні громадяни знали, наскільки радянська влада поводити себе не по-людськи відносно самої України та українців. Бо знищувала цвіт нації. Та багато чого ще радянська система зробила, коли більшовики були при владі. Хоча велика частина радянських людей ХХ століття були комуністами, вірили, що радянська влада — це добре, а в результаті більшу частину з них було заарештовано та страчено. За ними приїжджав «чорний воронок», поетів забирали. І вони зникали у невідомості...

Коли ті «люди з органів» першим забрали Михайла Ялового, тоді Микола Хвильовий застрелився в кімнаті цього будинку...

Без сумніву, сьогодні треба показувати такі фільми, щоби ми не забували про свою історію. Бо без минулого немає майбутнього.